

Στραβή διάγνωση, σωστή θεραπεία;

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ: ΒΗΜΑ 08/04/2012 05:45

Αφότου αποδείχθηκε απ' τα πράγματα οτι επί 30 χρόνια κουρδίζαμε συστηματικώς και πανδήμως την ηθοπολιτική-μας Κρίση (για να σκάσει ως «οικονομική» Κρίση προ 2-ετίας), υποστηρίζομε οτι τώρα πιά έχομε ανάγκη απο ένα Οραμα που θα εμπνεύσει μιαν νέα βιοτροπία - όπως λ.χ. εκείνων των απίστευτων προγόνων-μας του 1940. Αυτήν την νέα βιοτροπία έχομε νομίζω καθήκον να καλλιεργούμε εμμόνως - ο καθένας απ' τη γωνιά του.

Ναί, σου λέει, αλλα για να κινηθούμε προς τα εμπρός, χρειάζεται να έχομε κατανοήσει το παρελθόν· καμμιά θεραπεία δέν πιάνει χωρίς την ορθή διάγνωση. Σωστό κι αυτό. Ελα όμως που εκεί τα πράματα είναι πολύ χάλια...

Η επικρατούσα διάγνωση των αιτιών της κατάντιας-μας (επικρατούσα μεταξύ πλείστων διανοουμένων και δημοσιολόγων) είναι οτι δέκα εκατομμύρια παρθένων συρθήκαμε ανεπιγνώτως στον όλεθρο απο 300 (ή έστω 3.000) απατεώνες, που μας κλέβανε συστηματικώς - ενώ εμείς, παρά τον υποδιπλασιασμό της εθνικής Παραγωγής, είχαμε καταφέρει να διπλοανεβάσομε το βιοτικό-μας επίπεδο! (Τον ξεσαλωμένο δανεισμό, κανένας δεν τον υποπτευόταν). Η αντίστοιχη θεραπεία είναι αφάνταστα απλή: Θα τιμωρήσομε τους πολιτικάντηδες και τους παρατρεχάμενους-τους, θα διαλέξομε τίμιους ανθρώπους στις ερχόμενες εκλογές (γι' αυτό και βιαζόμαστε άλλωστε!) - οπότε θ' αρχίσομε πάλι να πηγαίνομε μπροστά.

Υποθέτω βέβαια οτι το παράδοξον αυτής της ελπίδας θα γεννά και κάποιαν αμφιβολία στους πιστούς αυτής της μακαρίας διαγνώσεως...

Η άλλη διάγνωση είναι πίο άγρια: Φταίνε αυτοί που μας δανείζανε αφειδώς, τριάντα χρόνια τώρα. Μας κάναν και περνάγαμε τόσο καλά, ώστε θόλωσε ο νους-μας, μας ξεγέλασαν, και τώρα μας έχουν στο χέρι και θα μας πάρουν την εθνική-μας περιουσία - οι εκμεταλλευτές. Καί εδώ η θεραπεία είναι απλή: Δέν πληρώνομε τίποτα («διαγραφή χρέους απ' τον λαό» το λένε οι παλαιοημερολογίτες) - κι όλα θα γίνουν όπως πρώτα. Τ' οτι δέν ξέρομε πόσο γάλα θά 'χουμε για τα παιδιά-μας, πόσα φάρμακα για τους αρρώστους-μας και πόσο πετρέλαιο για τ' αυτοκίνητά-μας, δέν απασχολεί ιδιαίτέρως τους αντιλαϊκούς λαϊκιστές αυτών των ιδεών.

Η πίο ευκολόπιση όμως διάγνωση είναι ο **συνδυασμός** των δυό προηγουμένων - η δε αυτομάτως προκύπτουσα θεραπεία είναι τόσο ελεεινή, ώστε να εγγίζει τα όρια μιας προδοσίας του Λαού-μας, εν ονόματι του Λαού.

Το «καλό» με τις πιοπάνω (και άλλες ανάλογες) διαγνώσεις των αιτίων της κατάντιας-μας είναι η απλότητά τους. Κι η αμεσότητα της αντίστοιχης θεραπείας.

Ενώ, εάν έχεις τη διαστροφή της αποδεικτικότερης εξέτασης των πραγμάτων, και σου περάσει η ιδέα ότι η υπόθεση είναι πολύ πίο μπλεγμένη, το πλήθος των αιτίων πίο μεγάλο, ο αριθμός των υπευθύνων αφάνταστα μεγαλύτερος - τότε μπορεί να προκύπτουν τα ακόλουθα: (i) Δέν είναι καθόλου εύκολο να πείσεις κι άλλους. (ii) Τα απαιτούμενα για την ανάνηψη μέσα είναι πολύ περισσότερα και ταυτοχρόνως αναγκαία. (iii) Ο χρονικός ορίζοντας της έμμονης συλλογικής προσπάθειας είναι πολύ βαθύτερος. Και (iv) τέλος, τα αναμενόμενα βάσανα των φτωχότερων θα είναι οξύτερα και διαρκέστερα - απ' ό,τι με τα απλοϊκά αντιλαϊκά χαϊδολογήματα που απογράψαμε προηγουμένως.

Αρα; Αρα, δέν δικαιολογούνται πολύ μεγάλες ελπίδες. Αυτό άλλωστε είναι και το ευρύτερο διεθνές πρόβλημα του πολιτικού κονφουζιονισμού, όταν η περιπλοκή του σύγχρονου βίου απαιτεί ενεργότερη και γνωσιακώς εγκυρότερη συμμετοχικότητα του πολίτη.

Η μεγαλύτερη πάντως δυσκολία-μας είναι να δεχθούμε ότι όλοι συνεργήσαμε στο μεγάλο κακό που μας βρήκε - καταπώς άλλωστε και μια επιφυλλίδα-μου στο ΒΗΜΑ προσπαθούσε ατέχνως να πείσει ήδη προ εικοσαετίας (25.03.1990): Μιλούσα για τα πολλαπλά εθνικά-μας κουσούρια και για το τερατούργημα του δημόσιου χρέους - χωρίς να κρύβω την αναπόφευκτη απαισιοδοξία που γεννούσαν αυτά τα φαινόμενα. Φαινόμενα που κακοφόρμισαν μετά το 2000 κυρίως. Ελα όμως που μια τέτοια θεώρηση «ενοχοποιεί» τον Λαό; Διοτι, ως γνωστόν, ο Λαός είναι ενα θολό μεταφυσικό μόρφωμα εκτός πολιτικής κριτικής - κι είναι «αντιλαϊκός» όποιος τολμάει να καταγράφει τους αντικειμενικούς δείκτες της αντικοινωνικότητας όλων μας (σ' όλα τα σινάφια δέ, συμπεριλαμβανομένων αγροτών, παπάδων, αστυνομικών, ιατρών, μηχανικών, δικαστών, εφοριακών, φοιτητών, καθηγητών - κι όλων των διοριζόντων και διοριζομένων εις βάρος του Συνόλου). Και των περισσότερων απο μάς, που τρώγαμε τα δανεικά εις βάρος των παιδιών μας, που θα τα πληρώνανε στο απώτερο μέλλον. Μά, είναι μικρά τα ποσοστά αυτών των ενόχων. Είναι; Πάντως, το άθροισμά-τους κι η συχνότητά-τους μάς δίνει πανευρωπαϊκές πρωτιές ζηλευτές, και επεκτείνει την ευθύνη σε τεράστιο εύρος.

Άλλο θέμα το πώς επιμερίζονται οι ευθύνες: Φυσικά, κατ' αναλογίαν του βαθμού επίγνωσης. Γι' αυτό και μεταξύ του Πολιτικάντη (ΟΛΩΝ ανεξαιρέτως των Κομμάτων) που τό 'βλεπε μπροστά-του το κακό να επέρχεται, και του απλού Αγρότη που ήθελε («απλά») να αβγατίσει την επιδότησή-του απο εθνικά κονδύλια, η διαφορά είναι πολύ μεγάλη στο μερίδιο ευθύνης. Βεβαίως.

Για τη ζητούμενη θεραπεία όμως, έχει μεγάλη σημασία να έχουμε καταρχήν διαγνώσει το **εϋρος** των υπευθύνων. Διοτι μόνον τότε θα γνωρίζομε και τα είδη των επιμέρους παρεμβάσεων / μεταρρυθμίσεων και των απαιτούμενων αλλαγών νοοτροπίας, κυρίως. Και μόνον έτσι θα συνειδητοποιήσομε οτι δέν αρκεί να αλλάξεις 300 ανθρώπους - αλλα πρέπει ν' αλλάξεις τις προτεραιότητες Αξιών και τις γνωσιακές ικανότητες τριών εκατομμυρίων. Εξ ού και η συστηματικότητα, η εμμονή και η διάρκεια εφαρμογής των απαιτουμένων ιαματικών μέσων - αντί για τις θαυματουργές μπαρούφες τις οποίες άρχισαν πάλι να ψελλίζουν οι διάδοχοι των κύριων Ενόχων. Ανερυθριάστως.

Τολμώ λοιπόν να ελπίζω οτι θ' ακούγεται όλο και λιγότερο η συμπαθητική άποψη «Το "φταίμε όλοι μαζί" είναι μια τεράστια τρομοκρατική μπλόφα που εξυφαίνει ακυρωμένους πολίτες»...

Ο κ. Θεοδόσης Π. Τάσιος είναι ομότιμος καθηγητής του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου.